

Čo znamená zmena jedného zámena pri krste

Auguste Meyrat

17. marca 2022 ✝ Cirkev

Zdroj: pixabay.com

V polovici februára sa páter Andres Arango vzdal funkcie farára v katolíckom kostole svätého Gregora vo Phoenixe v Arizone. Dôvod jeho rezignácie nebol škandalózný, ako ľudia v takýchto situáciách očakávajú. Bol výlučne teologický: 25 rokov nesprávne udeľoval sviatosť krstu, čo malo za následok tisíce neplatných krstov.

Namiesto zámena „ja“ napríklad v slove „krstím ťa v mene Otca, Syna a Ducha Svätého“, používal páter Arango osobné zámeno „my“. Tým sa krst stáva neplatný, pretože túto sviatosť má udeľovať Kristus, a nie farské spoločenstvo alebo nejaká iná entita. Ako vysvetľuje vyhlásenie diecézy Phoenix: *„Krstná formula (slová používané v obrade) bola vždy strážená z tohto dôvodu: aby bolo jasné, že krst prijímame prostredníctvom Ježiša, a nie spoločenstva.“*

Prirodzene, takéto uvažovanie je nad chápanie väčšiny nekatolíkov a, žiaľ, aj mnohých praktizujúcich katolíkov. Po tom, čo sa dozvedeli o Arangovej rezignácii, mnohí farníci žiadajú biskupa, aby toto rozhodnutie zmenil a *„praktizoval to, čo káže“*. Hoci ich pastier totálne zlyhal pri plnení jednej zo svojich základných povinností, čím vystavil mnohé duše vážnemu nebezpečenstvu, myslia si, že najmilosrdnejšie je nechať to tak a ísť ďalej.

Tí, ktorí nie sú členmi katolíckej Cirkvi, si iba poškrabú hlavu v úžase a zdesení nad tým, aký vplyv môže mať jedno slovíčko na platnosť sviatosti. Ako naznačujú titulky tohto príbehu – *NPR: Arizonský kňaz desaťročia používal pri vysluhovaní sviatosti krstu jedno nesprávne slovo. Preto sú všetky neplatné; NBC: Všetky krsty, ktoré vykonal kňaz vo Phoenixe, sú neplatné, pretože zmenil jedno slovo; CBS: Kňaz používal pri krstoch jedno nesprávne slovo. Cirkev teraz tvrdí, že tisíce boli neplatné* – celá vec sa zdá byť malicherná a nerozumná.

Paradoxom je, že autori týchto médií presne vedia, aké dôležité môže byť jedno slovo, najmä ak ide o zámeno. Toto slovíčko znamená rozdiel medzi normálnym oslovením a zlomyseľným aktom nenávisti. Nikdy by netvrdili, že otec prišiel o opatrovníctvo dieťaťa, že učiteľ bol prepustený alebo že slávnemu tvorcovi *podcastov* hrozí zrušenie kvôli „jednému nesprávnemu slovu“.

A majú pravdu, keď sa zdržiavajú zjednodušovania problému na jedno slovo. Slová, najmä zámena ako „ja“ a „my“ obsahujú také množstvo denotatívnych a konotatívnych významov, ktoré vytvárajú mnohé súvislosti v

chápaní reality ľudmi. Preto by sa mali vyjadrovať a používať opatrne. A rovnako opatrne by sa mali počúvať a interpretovať.

Ide o viac než iba o sémantiku – vedu, ktorá sa skrýva za používaním a definovaním slov. Vyslovenie alebo napísanie jedného nesprávneho slova znamená vážny rozchod so subjektívnou a niekedy aj objektívnou realitou ľudí. Je to v podstate tvrdenie, že niečia identita a názor nie sú skutočné alebo platné.

Keď teda človek odmieta používať preferované zámenná inej osoby, hovorí, že tvrdenia druhej osoby o pohlaví a identite nie sú skutočné alebo platné. Samozrejme, ak používa preferované zámenná, hovoria, že objektívne definície nie sú skutočné ani platné, prinajmenšom vtedy, keď sú v rozpore s niečou subjektívnou realitou (alebo „prizmami našej reality“, ako sa vyjadril nový starosta New Yorku Eric Adams).

Robiť to druhé je možno v dnešnom svete politicky korektnejšie, ale stiera to hranicu medzi objektívnou a subjektívnou realitou. Okrem toho to vyvoláva znepokojujúcu otázku: Ak má každý právo na svoju vlastnú subjektívnu realitu a spoločnú objektívnu realitu (fyzickú realitu, ktorú všetci spoločne zažívajú) možno znehodnotiť zámernou zmenou významu slov, nerozdelí to všetkých jednotlivcov na ich vlastné ostrovy, ktorých hranice si sami určia? Ako je možná komunikácia, nehovoriac o konštruktívnom dialógu, keď sú slová založené na osobnom vnímaní prístupnom len danému jednotlivcovi, a nie na pozorovateľnej realite prístupnej všetkým?

Zdroj: flickr.com

Slová nestratia svoju silu, keď prestanú odrážať objektívnu realitu. Sila slov sa skôr presmeruje od budovania vzťahov a vytvárania spoločenských k opačným činnostiam. Jedno malé slovo môže v konečnom dôsledku vytvoriť alebo zničiť realitu.

Keď teda kňaz pri krste iného človeka použije zámeno „my“ namiesto „ja“, ničí tým metafyzickú realitu tejto sviatosti. Už nekoná v osobe Krista (*in persona Christi*), ktorý obmýva hriechy človeka a umožňuje mu nebeskú spásu; je to len chlapík v rúchu zastupujúci náboženskú organizáciu, ktorý pokropí iného človeka nejakou vodou.

Jeho krst nie je skutočný. Je nanajvýš symbolický. A pre katolíkov, ktorým sa zdôrazňuje, že sviatosti nie sú len symbolmi milosti, ale skutočným fyzickým vtelením Božej milosti, to znamená, že je neplatný.

V mnohých ohľadoch je na rezignácii otca Aranga (pre všetkých, ktorých to zaujíma, je stále „kňazom s dobrou povestou“ a stále spolupracuje s diecézou) prekvapujúce a povzbudzujúce práve to, aká je rozumná. Po mnoho desaťročí katolícki teológovia neustále nahaňovali a rozširovali podmienky pre krst, až sa Cirkev a sviatosti stali fakticky zbytočné.

A týmto moderní teológovia hovorili generáciám katolíkov, že sviatosti nie sú reálne, že články viery sú v konečnom dôsledku subjektívne a že ich identita ako katolíkov nič neznamená. Žiaľ, väčšina bežných veriacich zľahostajnela práve pokiaľ ide o veci, ktoré definovali to, v čo veria, a tak sa prestala obťažovať chodením do kostola.

Ak sú však katolícki predstavitelia ochotní konečne stanoviť hranice v používaní slov – a páter Arango zďaleka nie je jediný kňaz, ktorý kazí jazyk – znamená to, že sú ochotní obnoviť realitu viery. V krátkodobom horizonte to bude znamenať vyhlásenie mnohých katolíkov za neplatne pokrstených, narušenie blaženej nevedomosti mnohých z nich a znášanie posmeškov zo strany sekulárnych progresívnych médií. Z dlhodobého hľadiska to však umožní možnosť hlbšej viery a skutočného spoločenstva v inštitúcii, ktorá bola takmer zničená vinou zneužitia jazyka.

Preklad z crisismagazine.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/co-znamena-zmena-jedneho-zamena-pri-krste/>